

Δημήτρης Γραμμένος

Ποιήματα

I

Σύνορα

Μέσα σέ τούτα τά χαλάσματα
 ἀρρώστησε ἡ ψυχὴ μου
 πρωί, μεσημέρι, βράδυ νά τά βλέπει
 καθώς νεκροὶ πηγαίνουν κι ἔρχονται
 μέ τό τρικύμισμα τῶν ἡμερῶν
 γύρω στίς πεδιάδες
 καί στά τραπέζια τῆς Κυριακῆς
 ὅπως τά σύννεφα - σεργιανώντας στούς οὐρανοῦς
 κλαίγοντας στίς ὄχθες τῶν ποταμῶν.
 Πρόσωπα σάν ἥλιοι καί φεγγάρια
 στροβιλισμένα μετά τήν ἀπόλυση
 τῶν παρελάσεων, τῶν ἐπιταφίων
 καί τῆς Ἀκολουθίας τῶν Χαιρετισμῶν.

Πηγαίνουν κι ἔρχονται
 κι ἀκροπετᾶνε οἱ ψυχές
 στῶν δέντρων τήν ἀνθοφορία.

Πετᾶνε γύρω
 στό μαγαζάκι
 τοῦ Ραντουμίρ
 ἀργά τό βράδυ
 μετά τίς δώδεκα
 ὅταν σιγοῦνε
 μέ τόν ἔθνικό τους ὕμνο
 ἕνας μετά τόν ἄλλον
 οἱ σταθμοὶ τῆς Εὐρώπης
 καί τῶν Βαλκανίων.

Ραντουμίρ, καλέ μου Ραντουμίρ
 μέ τούς χάρτες στά ντουβάρια καί τά σκαλιστά
 ποῦ νά σέ ξαναβρῶ.

Καμιά φορά τότε καί μένα ἡ ψυχὴ μου
 τά φωτεινά πρωινά τοῦ φθινοπώρου
 μετά ἀπό μέρες βροχερές
 γίνεται ἄλογο χρυσό
 καί καλπάζει πάνω ἀπ' τὰ βουνά
 στίς ἐρημικές πλατεῖες τῶν πόλεων
 μέσ' ἀπ' τὰ αἱμάτινα σταυροδρόμια μέ τά δέντρα
 ἴσαμε πάνου τόν Δούναβι.

Πετᾶνε σά φύλλα οἱ ψυχῆς
 κιτρισμένου χάρτη
 τῆς διασπορᾶς ἀνθρώπων
 μέ τούς ἤχους ψαλτηρίου
 δαιμονισμένου
 σέ καλλιμάρμαρα ἠρῶα
 πέντ' ἔξι μέτρα μπόι
 μοναχικά.
 Πῶς σέρνουν, Θεέ μου
 τόν κυκλικό τους χορό
 τὰ βράδια μέ τὰ φεγγαρόφωτα
 σά φαντάσματα
 μέ τίς οἰμωγές τῶν ἀηδονιῶν στά ρέματα
 μέσα στήν κόλαση
 τῆς ἱστορίας τῶν συνόρων.

II

* Ἡ δευτερολογία τοῦ ἠδονικοῦ Ἑλπήνωρος

Ἔομος ἡ ποίηση πρέπει νά ἐκπέμπει φῶς.

Ἔοπως τό φῶς ἀπ' τὰ λυχνάρια τῶν ἀρχαίων πόλεων τό βράδου
 καί τούς ἐρειπιῶνες τους τό μεσημέρι.

Μέ ἤχους, μέ ψαλμωδίες
 μέ δράματα καί μέ παραβολές.

Ἔοπως τό ρόδινο φῶς τοῦ σπιτιοῦ
 πού ἀντιστέκεται στή λεωφόρο.
 Αὐτούσιο φῶς, τό φῶς ὄλων τῶν εἰκόνων
 καί τῶν πιό σκοτεινῶν.

Ἄκόμη κι ὅταν ἡ μέρα διαλύεται
 καί τ' ἀγάματα πηγαίνουν στίς βιοτεχνίες
 καί οἱ γυναῖκες ξέροντας καλά τήν ἐποχή
 δέν καταλαβαίνουν τὰ ποιήματα
 κι ἀλλάζουνε τόν κόσμο
 πίσω ἀπό λάβαρα μέσα στούς δρόμους-
 ἀκόμη καί τότε

ἡ ποίηση πρέπει νά ἐκπέμπει φῶς.

Ἔοπως τό φῶς πού ἀναβοσβήνει τῶν βιτρινῶν
 καί κάνει τίς λεωφόρους συμφωνικά ποιήματα
 καθώς πηγαίνουν τὰ φεγγάρια
 τόν ἀτέρμονα δρόμο τῆς ἔλλειψης
 μέ συγχορδίες πού ἀναβλύζουν μέσ ἀπό αἶμα.

Ἡ ποίηση πρέπει νά ἐκπέμπει τό φῶς τῶν πραγμάτων
 καί νά μεταβάλλει τίς λέξεις σέ πλανήτες.

Ἡ ποίηση πρέπει ν' ἀναδεύει τήν ψυχὴ μας
 σάν τό γαλάζιο ψάρι τό βυθό
 καί πρέπει νά ἐκπέμπει τό φῶς

τῆς ἀγνωστης σοφίας τῶν ὠκεανῶν
 πολύ προτοῦ τήν ἀνιχνεύσουνε τὰ βαθυσκάφη.

Ἡ ποίηση πρέπει νά ἐκπέμπει παλλόμενο φῶς

* ὅπως τὰ σπλάχνα τοῦ ξεκοιλιασμένου ἀπ' τ' ἄδικο.

Δημήτρης Γραμμένος